

— Бъди спокоен, — хвана го той за брадичката и го щипна леко и гальовно, — татко ти нищо няма да ти направи. Татко ти ще бъде много доволен, защото за едно изгубено агне аз ще му дам сто стада.

— Откъде ще ги вземеш? — погледна го недоверчиво Орфей.

— То си е моя работа, — отвърна все така бащински покровителствено владетелят. — Но какви ми, ти малък вълшебнико, какви ми, ти с тази чудна дарба за тази дива планина ли си? Кой ще те чуе тук и кой ще те разбере?

Орфей мълчеше. Той не можеше да проумее добре думите на този богат чужденец, пред когото всички се кланяха и всички му се усмихваха пресилено. Но той долови, че в тези думи все пак има нещо много интересно и за него. Защо той казва, че планината им била дива и че нямало кой да го чуе и да го разбере? „О, колко хубава си е нашата планина!“ отвърна мислено Орфей. „И как всички оставят работата си да ме слушат до захласване!... И Дика, и тя как ме слуша!“...

— Как се казваш ти, малък свирецо? — на веде се, загледан ласково владетелят.

— Фео. Орфей.

— А ти искаш ли да дойдеш с мен в моята столица?

— Не искам.

Всички сановници, съветници и управители ахнаха в един глас. Владетелят си мислеше, че това момче, което беше се родило и израстнало в този див край, и което не знаеше с каква дарба беше надарено, може и да откаже, но такъв прям и решителен отговор той не очакваше.

— А защо не искаш, драги Орфеи? Та ти не знаеш колко хубаво е там! — Владетелят се на-